Ч. 2 Второк 5 (17) січня 1899. Рік IX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Запросини до передплати.

З нинїшним днем кінчимо девятий рік нашого видавництва. Приступаючи з новим роком до дальшого будемо старати ся вести видавництво нашої часописи в тім самім напрямі що й доси, в тім переконаню, що ми вступили на дїйстно хосенну дорогу, чого доказом суть для нас ті многі письма признаня і подяки, які ми через цїлий минаючий рік діставали від наших читателів. Се буде і дальшою заохотою для нас в дальшім труді. Вірні принятій постанові і переконані о єї практичности і хосенности будемо старати ся о то, щоби наша часопись несла сьвітло правди і науки в як найдальші закутини нашого краю, щоби ширила взаїмну братию любов, а подаючи всїлякі вісти з широкого сьвіта і познакомляючи своїх читателів зі здобутками на всїляких полях людского знаня стала ся для читателїв в їх вільних від щоденного занятя хвилях жером приятної і хосенної забави, підручником всїлякого знаня і щирим та совістним дорадником для тих, котрі того потребують.

„Народна Часопись“ буде і в новім роцї виходити під тими самими услівями, що доси, а іменно:

Передплата у Львові в аґенциї дневників Стан. Соколовского пасаж Ґавсмана число 9 і в ц. к Староствах на провінциї:

на цїлий рік зр.	. . .	2·40
на пів року „	. . .	1·20
на чверть р. „	. . .	—·60
місячно „	. . .	—·20

Поодиноке число 1 кр.

З почтовою посилкою:

на цїлий рік зр.	. . .	5·40
на пів року „	. . .	2·70
на чверть р. „	. . .	1·35
місячно „	. . .	—·45

Поодиноке число 3 кр.

Вісти полїтичні.

(Ситуация парляментарна в Австриї і на Угорщинї. — Справа угоди на Мораві. — Клопіт з президентом краю. — Американьский мілїонер против забору Филипинів. — Турєччина збро́їть ся. — Ситуация в Македониї).

Завтра ві второк збирає ся знов рада державна на засїдане і застане ситуацию мабуть незмінєну. Що найбільше ситуация може зараз в перших початках сесиї змінити ся. З Праги доносять, що екзекутивний комітет молодоческих послів до сойму і Ради державної по основній дебатї над загальним положенєм і становищем Чехів супротив него ухвалив держати ся дотеперішної тактики і дожидати дальше розвою справ в парляментї.

Але мабуть не довго треба буде ждати на дальший розвій справ в парляментї. Німецка опозиция, як зачувати тепер з ріжних сторін постановила вернути до опозициї і старати ся всякими способами не допустити ухваленя континґенту рекрутів і угоди з Угорщиною. В такім случаю, коли-б в парляментї настала знов обструкция, то правительство — як то доносить Sonn- u. Montags-Ztg. — готове по короткій сесиї відрочити парлямент на довший час а відтак установити закон о поборі рекрутів а мабуть також і угоду на цїлий час періоду угодового на основі §. 14.

Подібна ситуация панує і в угорскім парляментї. Цїла справа крутить ся там тепер около переговорів з партиями опозицийними. З Відня доносять, що нинї має ся там відбути конференция угорских міністрів під проводом Цїсаря, на котрій Монарх заявить своє рішене, що на основі условий, які поставила угорска опозиция, мають вести ся дальші переговори. По скінченю тих переговорів має Банфі приїхати знов до Відня і аж тогди буде справа остаточно рішена.

Угодовий комітет моравского сойму радив онтоди під проводом бар. Хлюмецкого і ставлено жадане, щоби утворити окрему, пяту ку-

2)

В ДЖУНҐЛЯХ.

(З англійского — Ред'ярда Кіплїнґа).

(Дальше).

Саме перед ним, держачись якоїсь низької галузки, стояла голенька, брунатна дитинка, що лише що виучила ся ходити. Дїйстно правда! То було таке делїкатне, маленьке кучеряве дитинятко, якого може ще нїколи не бувало перед вовчою печерою. Оно подивило ся веселенько вовкови в очи і усьміхнуло ся.

— Що? — спитала мати вовчиха. — Що ти кажеш, старий, то отсе сотворінячко людске молоденьке! Я ще в моїм житю нїколи нїякого не виділа. Принеси єго менї!

Вовки, що носять свої молоденькі з одного місця на друге, можуть, коли того потреба, взяти яйце в зуби і не розібють єго. Хоч батько вовк вхопив дитину пащекою, то все-таки єго острі зуби навіть не задерли мягонької шкірки тріпотячої дитини, коли поклав єї коло своїх молодих.

— Ох, яке-ж маленьке! Яке голеньке! Яке-ж дивно голеньке! — відозвала ся мати вовчиха, а відтак дивуючись додала: Та й не боїть ся.... яке-ж оно відважне!

Малий знайда відопхнув вовчепята на бік в право і в ліво, та притулив ся як лиш було можна до теплого кожуха матери. — А ги! А він їсть з другими! І то дїйстно людске молоденьке! Чуєш, старий, скажи менї, чи була вже коли вовчиха, що могла би була похвалити ся тим, що має щось такого між своїми дїтьми?

— Та я чув, що десь таке вже бувало — відповів батько. — Але в нашім стадї ще такого нїколи не бувало, бодай від коли я на сьвітї. Але бо таки правда, тїло у него голїсеньке, нема на нїм анї одного волоска. Та я міг би єго відразу лабою розтолочити!

Мати вовчиха подивила ся сердито, а батько, щоби єї втихомирити, відозвав ся: Подиви ся, як він витріщив на нас свої великі очи, та сьміє ся, і анї крихти нас не боїть ся.

Мати вовчиха не сказала на то нїчого. Виставила свій великий язик та лизнула ним дитину впоперек лиця. То була вся єї відповідь а батько вовк зрозумів зараз, що она тим хотїла сказати.

Аж нараз в печері зробило ся темно. Щось заступило сьвітло місяця, а то величезна гранчаста голова Шір Хана показала ся з широкими плечима в отворі. Поза ним кричнув Табакай писклившм голосом:

— Мій пане і володітелю — оно сюди зайшло.

— Шір Хан робить нам велику честь! — відозвав ся вовк, підчас коли єго очи засьвітили ся лютим гнївом. — Чого Шір Хан собі бажає?

— Моєї добичі! Людске молоденьке зайшло сюди! Єго родичі повтїкали. Віддай менї єго! То моє!

Батько вовк добре казав: Шір Хан вскочив був у ватру якогось рубача і тепер аж казив ся з болю, так попік собі ноги. Але батько вовк знав, що отвір до печери за малий, щоби тигр міг влїзти. Вже тепер в сїм становищи Шір Хан так був запхав ся плечима і передними лабами, що виглядав нїби як той чоловік, що хоче в малій бочці іти в присюди.

— О скілько я знаю, то ми вільний нарід — відповів вовк. — Ми слухаємо лиш приказів проводиря нашого стада, але не якогось першого ліпшого горлоріза. Людске молоде належить до нас. Ми можемо єго убити або й дарувати єму житє, зовсїм після нашої вподоби.

— Після вподоби або й нї! Що ти плетеш дурницї о якійсь вподобі? По тій правдї, як я лише що задушив вола, питаю ся тебе, чи менї стояти тут, уткнувши ніс в печеру нужденного пса і жадати того, що менї належить ся? То Хан, Шір Хан, що до тебе говорить!

Тигр завив так, що єго голос попіс ся мов грім по печері. Мати вовчиха стрясла з себе вовченята; она прискочила а єї очи мов два зелені півмісяці глянули в оба жаріючі вуглї у величезній голові Шір Хана.

— Тоя, ракша, опириця, що тобі відповідає. Людске молоденьке належить до мене, а що моє, того менї не возьмеш, ти кривий Пеґре! Абись знав, що аж тепер єго не забємо! Буде жити, щоби бігало собі разом з другими та ходило на лови, і наконець — то собі запамятай, ти великий ловче голих діточок — ти рижкогризе — ти жабоїде — чуєш, запамятай то собі, щоби тото наше людске молоденьке і і за тобою уганяло та здоймило міхом з тебе твою котячу шкіру. — Мати вовчиха замовкла

рию виборчу а бар. Ельверт доказував, що в кождій ґрупі інтересів треба утворити окремі округи виборчі і так вибори під взглядом національним зовсім розділити.

Правительство має клопіт з президентом краю в Гориції ґр. Коронінім, котрий подав ся до димісиї задля якихсь справ язикових. Правительство старає ся наклонити его, щоби він остав ся і дальше, бо трудно знайти наслїдника на его місце, але ґр. Коронінї обстає при своїм.

Американьский міліонер, сенатор Андр. Карнеджі, великий противник забору Филипин постановив заплатити майже 50 міліонів, які мають Сполучені Держави титулом відшкодованя заплатити Iшпанії за филипиньскі острови, лиш щоби Филипини дістали автономію. Здає ся однакож, що его проект не буде принятий, позаяк правительство Сполучених Держав побоює ся, щоби сї острови не забрала якась инша держава европейска, наколи би Американцї пустили їх з своїх рук. Тогди було би вже трудно відобрати їх назад.

Туреччина збройть ся пильно на всяку евентуальність, хоч брак гроший їй в тім дуже на перешкоді. Султан видав сими днями розпорядженє в справі закупна машин до роблення патронів в Ґіртенберґскій фабрицї патронів в долішній Австриї. Туреччина заплатила вже послїдну рату в сумі 84.000 фунтів за доставу 100 міліонів патронів від фірми Мавзер і Леве. За то инші достави ще не заплачені і спочивають поки що на кораблях. Туреччина має взагалі в сім часі до заплати 7 і пів міліона, а не має відповідних фондів. З причини недодержаня речинця виплат нїмецкі фабрики застановили доставу набоїв. Се здає ся, стало ся причиною, що правительство турецке постановило закупити машини до фабрикациї патронів.

На границї Болгариї і в Македонії ворушить ся знову, бо в однім і другім стороні веде ся сильна аґітация полїтична. Залагодженє кретийскої справи мусїло очевидно дуже вплинути і на відносини в Македонії. Поставленє Крети під надзір держав европейских і установленє там комісаря держав европейских уважає ся в Македонії взагалі за початок розбору Туреччини і в сїм дусї веде ся там сильна аґітация. На то, що межи Росиєю а Австро-Угорщиною есть якесь порозуминє що-до подій на Балканї, нїхто не зважає як і взагалі не зважають там тепер на Европу, і припускають, що на случай якого заворушеня вплив Европи на Балканї міг би бути хиба моральний, а збройно не схоче виступити нїяка держава. На сторожи ладу і спокою на Балканї стоїть тепер поправді лиш Туреччина, але она не в силї дати раду тому рухови, який настав в Македонії. Знатоки відносин на Балканї кажуть, що з весною можна на певно сподївати ся там якогось заворушеня, до котрого причинить ся не мало конкуренция тих многих народів, які жиють в Македонії а з котрих кождий хотїв би як найскорше захопити свою пайку і мати еї як найбільшою.

Новинки.

Львів дня 16-го сїчня 1899.

— **Затвердженє виборів.** Є.В. Цїсар затвердив вибір Йосифа Трояна, директора дібр ґр. Лянцкороньского на заступника презеса ради повітової в Рудках, Володисл. Богуцкого, властителя більшої посїлости в Клювинцях на заступника презеса ради повітової в Гусятинї, вкінци Йос. Сорочиньского бурмістра в Кутах на презеса, а Стан. Бурсу аптикаря в Косові на заступника презеса ради повітової в Косові.

— **Є. Е. п. Намістник** ґр. Лев Пінїньский виїхав вчера до Цуцуловець, в жидачівскім повітї, де нинї відбудуть ся великі лови. П. Намістник верне завтра до Львова.

— **Конкурс на посаг.** Ц. к. Намістництво оголошує конкурс до кінця марта 1899 на надане посагу в висоті 138 зр. з фундациї дра Ів. Фріда ім. архикняжної Ґізелї, для убогих осиротілих дївчат селяньских львівского повіта. Убігаюча ся о той посаг має виказати ся: 1) що есть сиротою по селянинї господари з місцевости приналежної до львівского повіта, 2) що має 18—25 лїт, 3) що есть убогою, 4) що окінчила з добрим поступом три низші кляси народної школи, 5) що має повінчати ся з селянином, що також окінчив з добрим поступом три низші кляси народної школи. Вінчанє кандидатки має наступити 20 цьвітня 1899, а на случай церковної перешкоди в найблизшім днии по усуненю еї. Посаг виплатить ся зараз по вінчаню кандидатки. Поданя о надане посагу мають вносити ся до Намістництва найпізнїйше до кінця марта 1899.

— **Канали в Галичинї.** У відповідь на соймову резолюцию з дня 10 го лютого 1898 р., щоби правительство приспішило студиї над проєктами будови сплавних каналів, котрі-б получили Одру з Вислою, а Сян з Днїстром, надіслало мінїстерство торговлї ґенеральний проект будови каналів в ширшім обсязї, нїж се проектував галицкий Сойм. Мінїстерство торговлї уложило проект таких каналів: 1) полученє проектованого каналу Дунай-Одра з Вислою під Краковом в кількох вариянтах, з переступленем дїлу водного між Одрою а Вислою під Прухною і 2) продовженє сплавних каналів на всхід від Кракова до Днїстра, через **Львів до Бродів**, щоби відтак получити з сїтию российских каналів в напрямі Києва. Загальна довгота галицких каналів виносила би 683·2 кільометрів, а кошта тих робіт прелімінованї на 131.185.290 зр.

— **З Лютовиск пишуть:** Третього дня Різдвяних сьвят, 8-ого н. ст. сїчня с. р. відбуло ся в Лютовисках торжественне посьвященє нової церкви під покровом сьв. Михаїла, дзвінницї і чотирох нових дзвонів. Акту посьвященя довершив з припорученя Еп. Ординарияту декан о. М. Мигулович з Чорної, при участи майже всего клира кондеканального (з сусїдного деканата прибули оо. містодекан Борис та Присташ) і відчитав архієрейске благословенє. Величаве торжество тревало від 9 години рано до 3-ої пополудни, а треба піднести, що поважаний і люблений клиром і народом о. декан, мимо віку і слабих сил, докладає найбільшого стараня, щоби чинність религійна довершувалась як найповажнїйше. Хор, зложений з місцевої інтелїґенциї, відсьпівав службу божу прекрасно в квартетї. Народу місцевого і з сусїдних сїл (з процесиями) зібрало ся около пять тисяч, явила ся і вся місцева інтелїґенция. Найторжественнїйша була хвиля, коли по акті посьвященя рушила процесия і весь нарід при всенароднім співі: „Бог Предвічний" до каплицї по найсьв. Дари і перенесено до нової прекрасної церкви. Нова церков побудована з мягкого матеріялу на високім підмурованю в видї хреста з пятьма копулами, крита бляхою, довга 28 метрів, широка 19 а висока 25 метрів. План виготовив архітект п. Василь Нагірний, а будову виконав з великим артизмом тесля в сїрацї з Цїневи Олекса Марків, чоловік, що за солїдну і артистичну будову заслугує на похвалу прилюдну, тим більше, що з причини дорожнї в минувшім роцї нїчого на сїй будові не заробив. Красу сеї церкви підносить еї

на хвильку, як би на то, щоби відотхнула а відтак заворкотїла і засичала: А тепер забирай ся звідси обсмалена скотино і щобись вернув ще кривійший до своєї матери, як она тебе на сьвіт привела. Щезай!

Батько вовк аж остовпів на таку бесїду. Майже забув на ті часи, коли то він в честній борбі з пятьома позискав собі теперішну свою ґаздиню — а тогди не дармо прозвали еї опирицею.

Шір Хан був би ще від біди поборов ся з самим батьком вовком, але зачіпати ся ще з вовчихою, того вже було єму за богато. Для них було ще й місце догідне; они могли рушати ся і скакати та були би бороли ся до послїдної каплї крови. Шір Хан то собі добре розважив; відворкуючи і відгрожуючись висунув ся з отвору печери, а відтак ще крикнув: Кождий пес гавкає на своїм обійстю! Але побачимо, що скаже на цїлу сю историю стадо. То людске молоденьке лиш менї належить ся і оно стане ся жертвою моїх зубів... Вам на злість, ви кудлаті злодюги!

Мати вовчиха задихана припала до своїх скомлячих молоденьких, а батько зажурений відозвав ся до неї: Шір Хан таки правду каже. Людске молоденьке треба буде зголосити до стада. Чи ти, мамо, хочеш его таки дїйстно задержати?

— Дїйстно задержати? — спитала она обурена. — Оно прийшло голїсеньке, в ночи, само одно і майже гинуло з голоду. А подиви ся — тепер він (бо то „він", тату), тепер він знову відопхнув на бік одно з моїх діточок. Та бо той урвитель таки зовсім не боїть ся. А той кривий різун був би его таки задушив а відтак був би повіяв ся над ріку Ваїґунґа, коли тимчасом селяни тут перешукували би всї нори, щоби відомстити ся! Чи его хочу задержати? А вже-ж що хочу. Ох ти мій Мавґлї — бо я буду кликати тебе Мавґлїм, жабою — прийде час, коли ти будеш полювати на того Шір Хана, будеш гнати ся за ним, так як він нинї гнав ся за тобою.

— Але що скаже наше стадо? — сказав на то батько вовк.

Закон джунґлїв дає кождому вовкови волю, коли подружить ся, виступити із стада або лишити ся в нім. Але скоро его дїти на стілько підростуть, що можуть удержати ся на ногах, то їх родителї мусять привести їх на загальні збори, які звичайно відбувають ся раз на місяць в часї повні. Тогди всї вовки придивляють ся добре молоденьким і обнюхують їх, щоби їх опісля могли добре розпізнати. По сїм публичнім представленю мають молоді право бігати, куди хотять і нїякий старий вовк не сьміє їх зачіпати, заким они самі без нїчиєї помочи не сполюють першого оленя. Закон джунґлїв есть строгий, а хто провинить ся против сеї постанови, того без милосердия карають смертию. А коли хоч трошки подумати, то треба признати, що й не може бути инакше.

Батько вовк підождав трохи, аж его молоденькі научили ся бігати, а відтак одного вечера забрав їх всїх на загальні збори — всї розлїзлі молоденькі разом з Мавґлїм і вовчихою, котра ішла позаду задля їх безпечности. Збори відбували ся на однім горбі, вкритім камінем і грунищами, на котрім яка сотня вовків могла безпечно сховати ся. Акеля, великий, сїрий, нежонатий вовк, котрого задля его сили і хитрости обібрало було стадо своїм проводирем, лежав витягнувшись на якійсь скалї, а трохи низше від него сидїло більше як сорок вовків, котрих кожі сьвітили ся всїлякими красками в сьвітлї місяця. Там були сїрі як борсуки вислужені вовки, що могли легко дати собі раду хоч би й з яким оленем, були й малі чорні вовки, котрим було три роки, а котрі уважали себе за далеко мудрійших, як їх родителї. Великий сїрий вовк нежонатий був вже від року проводирем стада. В своїй молодости попав ся він був два рази в зелїзо, наставлене на вовки, а раз мало его на смерть не убили; він знав ся длятого на значній части звичаїв і обичаїв людских.

На зборах говорено лиш мало. Посеред круга, котрим порозсїдали ся родителї, тупцяли і лазили молоденькі; від часу до часу підійшов до них мовчки якийсь старий вовк, придивив ся їм добре, обнюхав їх зі всїх боків, а відтак вертав з повагом назад на своє місце. Часом якась печалива мати випхала своє маленьке далеко на сьвітло місяця, щоби бути зовсїм певною, що его не будуть видїти. Відтак відзивав ся Акеля зі своєї скали: Ви знаєте закон — ви знаєте закон. Придивіть ся їм добре, тим малим! А неодна печалива мати додавала ще: А не забудьте на моє маленьке — придивіть ся єму — у него така любенька мордочка а таке красне, що аж чудо, та й розумні очи у него.

Аж наконець — ох, як же мати вовчиха нащурила уха і як они у неї дрожали — наконець батько вовк висунув наперед „Мавґлїго, жабу" на середину круга. Він сїв собі усьміхаючись і кидав збиточливо малими камінчиками в лице другим молоденьким. Акеля навіть і не дивив ся, лиш заєдно говорив однаковим голосом: Придивіть ся їм добре, тим малим!

Аж ось поза скалами роздало ся глухе вите. То був голос Шір Хана: То моє тото людске молоде! Віддайте менї его! Яке дїло вільному вовчому народови до якогось людского молоденького?

Акеля навіть ухами не рушив. Він лиш своє говорив: Отворіть очи, вовки! Що нас обходять прикази якогось чужинця? Отвори очи, ти вільний народе вовчий!

Тогди заворушило ся доокола і пішов ропіт. Якийсь чотиролїтний вовк нагороїжив ся

положене: она стоїть на найкраснім місци в Лютовисках. З якої-небудь сторони вїзджаєш до Лютовиск, поперед всего впадає тобі в очи церков цїла мов на тарели. Що все так красно склало ся на хвалу Божу, то заслуга місцевого пароха о. Йосифа Котецкого. Він то постановив се велике дїло, а при помочи парохіян і других добрих людий перевів постанову в дїло: поставив прекрасну церков, справив чотири нові дзвони, побудував дзвіницю, а коло дзвіницї дім братский, де має помістити ся читальня і шпихлїр.

— З Єзуполя пишуть: Недавно лучила ся у нас нова нещастна пригода. Іван Клюнь, 25-лїтний господар, пійшов дня 4-го с. м. по горівку (на сьвята) до поблизского села Вовчинця і не вернув ся. А що того дня була курява, то можна було догадувати ся якогось нещастя. І справдї 6-го с. м. на Різдво, знайдено єго замерзлого недалеко дому яких 800 метрів. Видно мусїв вертати до дому підпилий. До чого то горівка доводить! Небіщик полишив молоду жінку і одну дитину ледви піврічну.

— Три бочки кави вартости 300 зр. украдено онозди з торговлї Чарнецкого при улици Личаківскій у Львові. Аматорів кави доси ще не виловлено.

— Пропав без вісти. Золочівске староство оголошує, що перед роком пропав з громади Сторонибаби коло Красного Клим Лала 34-лїтний стражник на зелїзничій стациї в Краснім, жонатий, отець двоїх дїтий, обряду гр. кат., зросту низького, лиця худавого, подовгастого, очи синї, брови і волосе ясно-біляве. Уроджений в Краснім, а мешкав постійно в Сторонибабах. При собі мав службову книжочку. Хто би мав про него яку відомість, зволить повідомити ц. к. староство в Золочеві.

— Бурї. З цїлої західної Европи доносять о дуже сильних бурях, які місцями наробили богато шкоди. Найобширнїйші вісти наспіли доси з Відня. Буря зірвала ся там в пятницю рано і лютила ся цїлий день з нечуваною силою. Вікна, котрими буря трясла, тріскали, богато дверий повириваних з завіс і розбитих. Множество дахів ушкоджених. Перехід улицями був просто сполучений з небезпечностию. Лиш з трудом можна було іти наперед. Вітер хитав прохожими, а старцї і дїти були супротив бурі безрадні. Особливо небезпечно було переходити через мости. Множество людий мусїло держати ся поруча, аби їх вихор не вкинув до Дунаєвого каналу. І по полудни також лютила ся буря по улицях з тою самою силою та наробила знов богато шкоди. Шкоди в Пратері і в міскім парку не дадуть ся поки-що обчислити. В переважній части нових будівель застановлено роботи на руштованях. З старого бурґу на площи Йосифа зірвала буря около чотири квадратові метри даху. Цегли падали на улицю. На всякий случай спинено в тім місци переїзд. На улицях вихор поперевертав богато возів з сїном і соломою та розносив єї на всї сторони. Богато осіб покалїчених. — Такі самі вісти надходять з цїлої Нїмеччини і з Франциї. В місті Гаврі знищила буря часть порту. В полудневій Нїмеччинї — як доносять із Штутґарту — лютила ся сильна буря з громами і блискавицями, а відтак в ночи навістив само місто Штутґарт хмаролом і наробив богато шкоди. Богато дерев з корінєм повириваних, з домів падали цегли і валили ся цїлі комини. На одній улици упадаюче руштоване убило якогось перехожого. — І в Кракові лютила ся в пятницю цїлий день страшна буря з сильною зливою, так, що місцями не можна було перейти. — Також і цїлу Анґлїю навістила згаданого дня страшенна буря, але поки-що нема ще звідтам обширнїйших вістий про то нещасте. — На мори потонуло богато кораблїв. — Як з того видко, буря засягла цїлу західну і північно-західну Европу і спинила ся на західній Галичинї і Конгресовій Польщи. — Годить ся ще згадати й те, що після віщовань Фальба день 12 січня мав бути „критичний“ т. є. сполучений з дуже сильними бурями.

— Огнї. В Глїбовичах, в перший день Різдва, вибух огонь і знищив шість загород разом з господарскими будинками, збіжем і пашою. Тї самі господарі погоріли від трех лїт вже другий раз і ледве відбудовали ся, коли пожар знищив цїлий їх маєток. Чотирох погорільцїв було асекурованих на малу квоту. Причиною огню були — як то у нас аж надто часто діє ся — дїти, що полишені в одній хатї, самі без надзору бавили ся сїрниками і запалили солому.

— Замерз в поли під селом Гачевом коло Ліська селянин Іван Черемис з Рябого.

— Американьска кара. Найбільше погорджуваним є в Америцї той чоловік, що бє свою жінку. Для таких тамошні суди не знають милосердия і засуджують на найвисшу кару, яка дозволена, а навіть в державі Іллїноіс хотять завести для таких виновників кару — бука. Отже один мировий судия Джон Ф. Донольм з Вількесбер, в державі Пенсильвенії, взяв собі той законопроект до серця, що коли трафило ся єму судити якогось Франка Ольдфільда за побите жінки, то він місто видати на него засуд, казав двом жовнїрам станути при дверях салї розправ, сам скинув з себе сурдут, ковнїрець, маншети, сказав то само зробити обжалованому і став з ним боксувати ся в присутности публики. Зараз за першим разом так „замалював“ обжалованого, що той упав на землю, а коли той підніс ся зно, слїдував удар за ударом. Обжалований хотїв силоміць утечи, але задержали єго жовнїри і публика, а пан судия так єму „доправив“, що той знов упав на землю. Пан судия сїв тодї на него і бив так довго, доки обжалований не зложив сьвятого приреченя, що жінки більше бити не буде. — Іди отже до дому і поводи ся так, як слїд мужчинї, — сказав до нього на працане пан судия і сїв на свій фотель судити инші справи. Так покарано чоловіка, бючого свою жінку в славнім городї Вількесбер, держави Пенсильвенії, а телеграф розніс зараз вість про се по всїх Сполучених Державах.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 16 сїчня. Нинї перед полуднем конферували бар. Банфі і Люкач з ґр. Туном і дром Кайцлем.

Париж 16 сїчня. Часописи доносять, що в кругах републиканьских побоюють ся якоїсь акциї зі сторони партиї войскової на случай, коли би трибунал касацийний уневажнив вирок в справі Драйфуса.

Триєст 16 сїчня. Вчера відбули ся тут збори італїяньских послів і бурмістрів з цїлого побережа в цїли запротестованя против утвореня словіньскої ґімназиї в Пазинї. На вічу тім ухвалено резолюцию з протестом і жаданєм основаня в Триєстї італїяньского університету і инших шкіл.

Париж 16 сїчня. В розмові з редактором ґазети Journal заявив президент Лєв, що слїдство в справі Драйфуса потягне ся ще що найменше 3 тиждні і скорше не можна сподївати ся розправи ревізийної.

і повторив питане Хана: Яке дїло вільному народови до людского молоденького?

Закон Джунґлїв постановляє, що коли настане ріжниця в поглядах, чи якесь молоденьке має бути приняте до стада або й нї, то мусять бодай два члени промавляти в користь малого, але батько і мати не мають голосу.

— Хто за тим, щоби єго приняти? — спитав Акеля. — Хто з вас, вільних вовків, промавляє за ним?

Нїхто не відзивав ся а мати вовчиха лагодила ся вже до своєї послїдної борби — бо она знала, що то буде єї послїдна борба, скоро би взагалї прийшло до борби.

Але в сій хвили станув Балю на заднї ноги і забурмотїв — Балю, заспаний брунатний медвідь, що учив молодих вовків закона джунґлїв. Він учителем і одиноким чужинцем, що на радї вовків має голос; він може собі прийти або не прийти, зовсім як собі хоче, бо він їсть прецї оріхи і корінцї та мід.

— Хто за тим, щоби приняти людске молоде? — забурмотїв він дуже низьким басом. Ну! Я за тим. Я, Балю. Та й чому би нї? Що може вадити людске молоде? Нїби як? З мене не бесїдник, але я кажу правду. Нехай жиє в стадї. Я сам буду єго учити. Чому би нї? Як то?

— Треба щоби ще хтось за ним промовив! — сказав Акеля. — Балю, учитель, вже сказав своє. Хто ще другий за тим, щоби єго приняти?

В крузї показала ся якась темна тїнь. То був Баґіра, чорний пард, чорний як ніч в гущавинї джунґлїв, лиш денеде було на нїм кілька ясних місць, що сьвітили ся як шовк, а котрими кождий пард яко своєю особливою відзнакою дуже гордить ся. Кождий знав парда і нїкому не було й при голові лїзти єму в дорогу; бо він був такий хитрий як Табакай, сильний як буйвіл, а шалено відважний як Ґаті або слонь, коли єго зранять. Але єго голос був медотечивий, як той дикий мід, що капає на сонци з високого дерева, а волос на нїм був мягший, як пух чорного лебедя.

— О Акельо і ви всї вільні люди! — замуркотїв він своїм солоденьким голосом. — Вибачте менї, панове! Я не належу до вашої ради, але після закона джунґлїв можна жите якогось молоденького, котрого приняте оспорюють, за якусь цїну викупити. А закон не заказує нїкому виступити яко купець. Чи правду кажу?

— А вже-ж, що правду! — відозвали ся молоді вовки, що розуміє ся, бувають завсїгди голодні. — Мовчіть, ви тамті другі! Послухайте, що Баґіра каже! Він може молоденьке викупити. Так стоїть в законї!

— Говори-ж бо дальше! — крикнуло яких двайцять голосів.

— Забивати голе молоденьке то ганьба. А зважте ще й то, що може будете мати лїпшу з ним забаву, коли оно підросте. Балю промавляв в єго користь. А я сам до добрих слів Балю додам ще вола — такого, кажу вам тостого, що аж! — та й лише що убитого! гм! — а до того він ще й недалеко звідси! Ну, як? Пристаєте на то?

Тогди відозвали ся всї враз: Чому би не пристати? А що-ж то вадить? Та він чи сяк чи так згине, коли настануть зимові дощі! Або спече ся на сонци! Та що може нам така гола жаба злого зробити? Нехай собі бігає зі стадом! А де-ж той віл, Баґіро? Давай єго сюди. Приймім єго предложене!

А серед того було чути голосне гавкане Акелї: Чуєте вовки, придивіть ся тому молоденькому, придивіть ся єму добре!

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 жовтня 1898, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·35	2·50	10·40	4·10	8·50	6·40	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	9·35	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	9·53	11·27	—
Іцкан	6 05	2·40	—	10·05	—	6·30	10·55
Ярослава	—	—	—	4·55	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·55	7·10	—	—
Тернополя	—	—	—	—	6·55	—	—
Сколього	—	—	—	—	9·15	—	—
Стрия, Хирова	—	—	—	—	—	—	3·00
Лавочного	—	—	—	5·20	—	—	7·00
Янова	—	—	—	8 45	—	7·44	—

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Приходять з

Кракова	1·30	5·10	8·45	9·05	6·10	9·10	—
Підволочиск	2·30	9·55	—	—	—	3·30	5·25
Підвол. з Підз.	2·15	9·39	—	—	—	3·04	5·—
Іцкан	9·45	1·50	—	—	6·45	5·40	10·35
Тернополя	—	—	—	7·50	—	—	—
Белзця	—	—	—	7·55	5·55	—	—
Ярослава	—	—	—	10·45	—	—	—
Гребенова Сколього і Стрия	—	—	—	—	1·40¹	—	—
Лавочного	—	—	—	—	8·05	—	10·30
Стрия, Калуша	—	—	—	12·15	—	—	—
Янова	—	—	—	7·40	1·01	—	—

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

TYGODNIK ILLUSTROWANY

З роком 1899-им розпочинаємо 40-ий рік істнованя нашого письма, хотячого і дальше бути приятелем кождого дому.

Завдяки моральній і материяльній підпорі суспільности, наш „Tygodnik“, почавши від скромного початку, міг розширити ся і станути на рівній степени з подібними видавництвами цілої Європи.

По мисли засади; „Поводжене обовязує“, старати ся будемо й дальше поступати наперед, аби бути першими в ряді ілюстрованих письм.

Почавши від 1-го січня 1899 року **розширяємо значно додаток повістий „Tygodnika“: кождий передплатник** нашого письма, крім самого письма і дотеперішного додатку повістий, додаваного в аркушах і занимаючого найзнаменитші твори чужої літератури, **одержить**

без ніякої доплати

(ані за книжки, ані за їх пересилку)

12 томів письм

ГЕНР. СЄНКЕВИЧА.

Письма Сєнкевича вийдуть в новім, старанні́м виданю, **виключно для передплатників** „Tygodnik-a illustrowan-ого“ і обіймуть — виняьши спопуляризовану вже трильоґію —

всї новелї, повісти, листи з подорожий,

одним словом: цїлий доробок лїтератский знаменитого писателя, котрий здобув вже славу і популярність в цїлім сьвітї.

Кождий том Бібліотеки **СЄНКЕВИЧА** обнимати буде що найменше **10 аркушів**, формату звичайної 8-ки, **на добрім папері і добрим друком.** Загальне число томів буде около 30, містячих в собі слїдуючі твори Сєнкевича:

НОВЕЛЇ. Stary sługa. — Hania. — Szkice węglem. — Janko Muzykant. — Przez stepy. — Orso. — Z pamiętnika poznańskiego nauczyciela. — Komedya z pomyłek. — Za chlebem. — Latarnik.— Niewola tatarska.— Jamioł. — Bartek zwycięzca. — Ta trzecia. — Sachem.— Sielanka.— Walka byków w Hiszpanii. — Wspomnienia z Mariposy. — Z puszczy Białowieskiej. — Wycieczka do Aten.— Wyrok Zeusa. — Z wrażeń włoskich. — Organista z Ponikły. — U źródła. — Lux in tenebris lucet. — Bądź błogosławiona. — Pójdźmy za Nim.

ЛИСТИ З ПОДОРОЖИЙ по Америцї і Африцї. — Листи з Риму, Венециї і Парижа.

ЛИСТИ О ЗОЛЇ.

ДРАМАТ. Na jedną kartę. — Czyja wina?

ПОВІСТИ. Bez dogmatu. — Rodzina Połanieckich. — Quo vadis, повість з часів Нерона.

Тим способом в протягу кількох лїт, кождий передплатник „Tygodnik-a illustrowan-ого“, одержуючи річно звиж 120 аркушів найлїпших творів лїтератури польської, стане властителем бібліотеки Сєнкевича, недоступної доси задля високої цїни для ширшого загалу читаючих.

Редактор: Др. ЙОСИФ ВОЛЬФ.

В слїдуючім роцї „Tygodnik“ друковати буде одночасно **дві повісти оригінальні,** іменно, крім

„KRZYŻAKÓW“ СЄНКЕВИЧА

зачнемо з Новим Роком 1899-им друк більшої повісти п. з.:

„ARGONAUCI“ Елїзи Ожешкової, і

ПРУСА „TAMI...“

Посїдаємо також оригінальну працю славного нинї заграницею писателя **Станїслава Пшибишевского**, котрий написав для нас по польски поему прозою п. з.: **„JASNE NOCE“** ілюстровану К. БРОНЕВСКИМ.

Крім того в части белєтристичній маємо запевнене сотрудництво таких писателїв, як: **Bałucki Michał, Ks. Chełmicki Zygmunt, Gliński Kazimierz, Gomulicki Wiktor, Jankowski Czesław, Jeske-Choiński Teodor, Jordan, Konopnicka Marya, Lubowski Edward, Or-ot, Reymont Władysław, Marya Rodziewiczówna, Sewer, Szymański Ad., Tetmajer Kaz.** і і.

Також помістимо для нас написані три специяльні студиї: **„WSPÓŁCZEŚNI POECI POLSCY“** написав А. ЛЯНҐЕ. **„NOWA BELLETRYSTYKA POLSKA“** нап. А. ПОТОЦКИЙ. **„O KRYTYCE WSPÓŁCZESNEJ POLSKIEJ“** нап. Володисл. ЯБЛОНОВСКИЙ.

Посїдаємо також студию порівнавчу **Ігн. Матушевского**: **„Stanowisko Mickiewicza w literaturze powszechnej“**, та працю Л. КОРОТИНЬСКОГО **„O TOMASZU ZANIE“**.

Помістимо також незнані доси

LISTY ZYGMUNTA KRASIŃSKIEGO do Delfiny Potockiej (1839-1843), з поясненями Раймунда Станїслава КАМІНЬСКОГО.

Знаний фільософ і знаток Плятона п. **В. Лютославский**, жертвував нам оригінальну а дуже популярну розвідку п. з.:

„Istnienie duszy“,

в котрій, на підставі науковій доводить, що в чоловіцї треба конче признати істноване індивідуально-духового початку.

Дальші серії цїкавої статї **Олександра Кравсгара** **„O DAWNYCH PAŁACACH WARSZAWSKICH“**, з многими ілюстрациями, вже маємо, а крім того дуже інтересну річ **Г. Садовского** п. з.: **„ORDERY I OZNAKI HONOROWE DAWNEJ POLSKI“.**

В безплатнім додатку повістевім помістимо новий роман історичний звістного нинї угорского автора **Юлїя Вернера** п. з.:

„Z POPIOŁÓW“.

Красний тон і занимаючий роман з часів угорских війн домових, перетолкувала для „Tygodnik-a“ п. В. Ярошевска.

В ЧАСТИ ІЛЮСТРАЦИЙНІЙ подамо репродукциї найзнаменитших малярів наших також і красками.

Видавцї: ҐЕБЕТНЕР і ВОЛЬФ.

Передплату для ЛЬВОВА і ГАЛИЧИНИ принимає, числа оказові і проспекта даром висилає

Головна Аґенция і Експедиция „TYGODNIKA“ у Львові

Пасаж Гавсмана ч. 9 і всї книгарнї і контори письм.

Передплата виносить з додатками і премією т. є. з 12 томами письм Сєнкевича:

У Львові: квартально: **3** зр. **60** кр., півріено: **7** зр. 20 кр., річно: **14** зр. **40** кр.

В Галичинї з пересилкою почтовою: квартально: **3** зр. **75** кр., півріено: **7** зр. **50** кр., річно: **15** зр.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).